

ЦВЕТИНА ПЕНЕВА

**ДА НЕ
ПОВЯРВАШ
ЧАК!**

(ЩУРОТИИ)

КАРЛОВО

2011

ЦВЕТИНА ПЕНЕВА
ДА НЕ ПОВЯРВАШ ЧАК!
(Щуротии)

Първо издание

Редактор:
Росица Иванова

Художник на корицата:
Наталия Попова

Предпечатна подготовка:
Наталия Попова

Печат:
„Ганком Принт“ ООД – Карлово

Тираж: 200 броя

МАЛКАТА РАЗКАЗВАЧКА НА ПРИКАЗКИ

Цветина Пенева е на 11 години, учи в карловското СОУ „Христо Проданов“. Тя е дете с богато въображение и оригинална мисъл. Без усилие изгражда образи, разказва случки, съчетава фантазия и реалност. Приказките на малката Цвети напомнят чудния свят на Джани Родари и носят една чисто детска чувствителност и жизненост. Талантът на Цветина е забелязан и поощрен от психоложката Росица Иванова, която насърчава момичето и стимулира неговите литературни изяви. Приказките на Цвети са отпечатвани във вестник „Труд“ и в литературните сборници, издавани в училището.

Христина Томанова-Дамянова

ПОМИСЛЈТЕ ЗА ТОВА!

МРАЗЯ ДА СИ ПИША ДОМАШНИТЕ!

Имаше по мое време едно момиченце, на което му беше *писнало* да си пише домашните. Веднъж, както то си седеше и буквално – *блееше* в една черна на цвят точка; та както си *блееше*, реши да я докосне. Така и стана! Щом я докосна, пред момичето се отвори врата.

И така една от милионите представителки на пола, на който му се носи славата, че е много бързлив, се реши да мине през вратата. И що да види? – Едно много голямо нещо, приличащо на готварска печка, но с няколкостотин листа плюс няколкостотин шишенца, пълни с мастило. Това всъщност било *Машина за писане на домашни!* Момиченцето го разбрало от надписа, който бе поставен под едно копче. Щом го натиснеш, то започвало да ти пише домашните!!!

Момичето се зарадва много на новата си придобивка и мигом съобщи новината

на своите родители. То ги попита дали са доволни от това, че вече си има машина за писане на домашни. А те ѝ отвърнаха в тон (казаха ѝ го едновременно):

— Миличка, щом ти си щастлива, и ние сме на седмото небе заедно с теб!

Ето как историйката за това момиченце и машината за писане на домашни приключи!

СВЕЩИЧКА

Знаеш ли, че има една свещичка, която гори с години? Това е свещта на живота. Всеки човек има своя собствена свещичка, която Бог му подарява, когато се роди. Когато твоята свещичка изгасне, това означава, че отиваш или в ада (ако не си изживял живота си пълноценно), или в рая (ако си живял смислено).

Важно е да изживееш добре живота си и да оставиш някаква следа след себе си! Малцина са великите хора, за които е сигурно, че оставят някаква следа в живота. Сигурно си мислите, че говоря за попфолк певиците, но те са за „еднодневна употреба“, както казват старите хора – днес ги има, утре ги няма. Но има певци и певици, които оставят трайна следа след себе си. Например Лили Иванова, Майкъл Джексън и още много... Не желая просто да им правя реклама, но помислете за това!

ХИТЪР ПЕТЪР СПИРА ДА ЛЪЖЕ

Един стиснат чорбаджия казал на Хитър Петър:

– Хайде да отидем двамата на плаж!

– Ха-ха, аз, селският човечец, на плаж да ходя! – засмял се Хитър Петър.

– Давай да ходим, бе! Ще излъжеш на басейна и без билет ще ни пуснат!

– А, не, аз вече не лъжа! Не искам – отговорил Хитър Петър.

Но чорбаджията не му повярвал и продължавал да го увещава. Тогава Хитър Петър му казал, за да се отърве от него:

– Добре, ще отидем, чорбаджи, но аз ще платя всичко!

– Веднага се съгласявам! – отговорил чорбаджията.

Стигнали двамата до басейна и касиерката казала:

– За двамата – общо четири лева.

Тогава Хитър Петър ѝ посочил чорбаджията и казал:

– Той ще плати!

И влезнал в басейна, а чорбаджията се принудил да плати и билета на хитреца.

Ако искаш да излъжеш другите, най-вероятно сам ще останеш излъган!

ЗА ГОРАТА

Гората преди беше зелена, голяма и гъста; пътят към нея се закриваше от дърветата. А сега е останала просто една поляна с грозни пънове... Разбираш ли, че ако продължава така, децата ти ще живеят в мръсна и тъмна среда без никаква зеленина? Нищо ли няма да направиш, ще позволиш ли това да се случи? Ако не те е грижа, давай – купи десетина тетрадки и без дори да си ги изписал докрай, ги хвърли в кошчето за боклук. Но ако не искаш да останем без гори, пиши и на корицата на тетрадките, не хаби хартията, не казвай: „Е, един лист не е кой знае какво!“ Защото всяко листче е важно, понеже се прави от дървесина...

Хайде сега, вземи една торбичка за боклук и почисти пред къщи и в двора си. Утре помоли учителката да ти позволи да разкажеш на всички в час какво си направил вчера, помоли и другите деца да го

направят. Но да не е еднократно, нека да е всеки ден! След училище отиди до близкия магазин и помоли за найлонова торбичка, макар и да не е много екологична. По пътя си събирай и най-малкото боклуче! Така и другите ще започнат да си събират боклучите, като те видят. Сега ми кажи честно: не ти ли се иска да живееш в такава чиста и зелена България? Защото зеленината ни намалява и само ти можеш да го промениш! Побързай, няма време! Не заради мен, а заради твоето поколение, заради всички нас. На работа и... успех!

ТАЙНА

Колко е широко и колко е дълбоко небето?
Тук аз единствена ли съм, която зная?
Добре, ще ви разкрия тайната накрая:
небето е бездън дълбоко и безкрай широко!
И затова привлича ни да полетим високо!

ДУШАТА НА ПРЕДМЕТИТЕ

СЕМЕЙСТВО ЧАШКИ

Имало едно време едно най, ама най-обикновено семейство чашки за кафе. Те били затворени в черен мрачен кашон. След часове обаче се озовали в нещо много, много голямо. Една жена с руса коса и бяла манта ги взела и ги поставила на розов рафт. Пред тях имало яркозелена табелка, на която пишело: „Цена 15 лева – български продукт“. Но чашките всъщност били вносни.

След седмица друга жена с кестенява коса, облечена с оранжева рокля и черни високи ботушки на токчета казала някакви думи с някакви препинателни знаци на магазинерката с бялата манта. Ала горкото семейство чашки за кафе нищо не разбрало, защото те говорили и разбихрали само английски език. След секунда продавачката залепила чашките с нещо много, ама много лепкаво (тиксо) и ги пхнала в една жълта чанта.

Когато се озоваха в новия си дом, ги измиха с топла вода, внимателно ги подсушиха и ги подредиха във витрина. Там те се запознаха с други чашки и най-важното – научиха се да говорят и да разбират български език. Накрая заживяха щастливо, докато един ден всичките се изпочупиха!

ЧАДЪРЧЕ

Името ми е Чадърче!
Аз съм мъничко сладурче!
С цветна шапчица отгоре,
с нежна пръчица отдолу.
Мога даже да говоря!
С вятъра дори да споря!
Хората предпазвам аз
от дъжда във труден час!

ДЪНКОВИ НЕВОЛИ

Преди 127 живота, 300 години, 11 месеца и 13 дни бях преродена в едно шивашко ателие за дънки. Собственичката на ателието не се грижеше добре за никоя дреха, освен за една пола. Тя ни захвърляше несгънати. А любимата ѝ пола ни разказваше, че имало дрехи, които тя дори режела с ножицата на парчета!

Ние мислехме да ѝ направим ранички по краката, като ни обуе, но полата ни посъветва да се откажем от намерението си, за да не ни накълцат на парченца. След като чухме тези думи, наистина се отказахме.

Веднъж гадната собственичка реши да облече полата си, но тя се скъса по шевовете. Стопанката ѝ плака 7 дни, 6 часа и 59 секунди. И въпреки страданието, което ни беше причинила, ние я съжалихме. След тази случка тя започна да се грижи по-добре за всичките си дрехи!

НЕ Е ЧЕСТНО!

Ох, не е честно – тази елха ще ми скъса нервите! Така или иначе съм започнала, поне да ти разкажа. Само ще те предупредя да не ми противоречиш, защото съм много изнервена и... не знам какво мога да направя!

Миналата вечер украсих елхата. Тази сутрин се връщам къщи и що да видя? Всички играчки са разменили местата си! Направо се вбесих. Веднага свалих елхата на масата и отново започнах да я украсявам. Но познай: играчките не искат да се измъкнат от клончетата. Мъча, дърпам, но не и не. Още малко оставаше да се наводним от пот, защото много се измъчих само докато сваля първата играчка. Започнах да свалям и втората, но изведнъж чувам:

– Не, тук ще стоя! Ти нямаш вкус за украсяване на елха! Не си достойна да се докоснеш дори до моя брокат!

Още повече се ядосах... След дълго мислене реших да отида до моята стая и да взема тиксото, с което да залепя топките на елхата – там, където исках да си останат. Беше трудно, но аз съм упорита и успях.

След дълго висене, играчките ми се извиниха за обидата и се споразумяхме аз винаги да украсявам елхата, ако всяка година им сменям кончетата, на които висят. Това беше наистина разумен компромис в името на живота ни заедно!

ПЕРЛА

Мъничка и сладичка,
но рядко се намира –
видиш ли я ти,
веднага я вземи!

ВОЙНАТА

Преди около месец баба си купи нов телевизор, печка и хладилник. На мястото на стария телевизор в хола поставиха новия. Оттогава взеха да стават странни неща в цялата къща, дори и в двора. Първо, в събота гледах „Коя е Саманта“ и както замислена си зяпах в пространството, телевизорът започна да сменя каналите. Те прескачаха един след друг и сякаш се надбягваха. Можете да си представите, каквато съм паника – помислих си, че в къщата има извънземни и започнах да викам.

Щом баба ме успокои, отидох да си похапна (все пак, това е хобито ми, което обяснява факта, че съм 45 килца). И както си ям, изведнъж супата изпадна от лъжицата ми. При това – няколко пъти. Уплаших се! Излязох на двора, за да видя какво правят козичките. Но какво да видя и там? Обичам да си говоря сама и затова, като ги видях, ги попитах: „Какво пра-

вите?“ А те да вземат и в хор да ми отговорят: „Ми нищо, та.“

Окончателно се убедих, че нещо странно става с къщата и с двора. Но изобщо си нямах и представа, че това е от телевизора! Понеже татко, като премести стария телевизор, за да освободи мястото за новия, му каза: „Хайде, ти вече си стар, очаква те старческият дом!“

И оттогава старият телевизор обявил война на новия. Постоянно доказвал, че не е толкова стар и че може още дълги години да служи на къщата...

ПРИКЛЮЧЕНИЯ В КУХНЯТА

КРАЙ С ЛЮБИМОТО МИ ХОБИ

Охх, какво улеснение! Преди много време мама получи като подарък робот-домакин от баба (майката на мама). Първоначално тя не знаеше как да го използва, но после с моя перфектен английски език ѝ разясних как. В първата седмица мама вършеше повече работа от робота. Но след няколко дни всичко се нареди и мама се научи как да работи с него! Дори ми позволи и аз да го използвам за домашните си работи.

Но понеже вече само роботът готвеше, не можех да пробия в живота с любимото си хоби (готвенето). Татко каза на мама, че моите гозби са по-вкусни от тези на робота, но мама... не и не! Просто сега ѝ беше много забавно да управлява с дистанционното на телевизора новата ни придобивка. А аз май трябва да си намеря ново хоби...

ПРИКЛЮЧЕНИЯ В КУХНЯТА

Вчера, както си бях приготвила продуктите, за да сготвя дроб-сарма, се случи нещо странно. Както винаги, със сестра ми се хванахме на бас. Този път поводът беше кой ще спечели състезанието в кулинарното шоу „Направй ми баклава!“ Бях неотразима и всички се възхитиха на баклавата ми, а каква се разболя – дали от вятъра или от яд, не знам, но нали съм добросърдечна – реших да ѝ помогна, като я излекувам с моята просто невероятна дроб-сарма. Да, но този път нещо се обърка...

Когато исках да завъртя копчето на готварската ни печка, то заяде и след миг от него, като че ли с някаква магия, излезе едно момиче с готварска хавлия. Момичето извади сместа от фурната, покри я с хавлията и... ХОП! – след около минута яденето бе готово, дори сервирано в чинийки. Много се изненадах от видяното и я

попитах как така изведнъж дроб-сармата стана готова и сервирана на масата, а тя ми отвърна, че не може да ми каже, но ще ми подари хавлията, защото имам уникални кулинарни способности! Аз останах очарована от думите ѝ, като я прегърнах и за благодарност ѝ сипах малка порция от дроб-сармата ми за спомен.

И какво мислите? Кака оздравя от фантастичната ми дроб-сарма, но използва медицинската си бележка и три дни не отиде на училище. А хавлията и до днес ми върши чудесна работа!

ПАКОСТНИЦА

Бабините очила
жаба грабна ги в ръка,
скри се бързо под кревата,
после скокна ни в краката.

КОГАТО ИМАШ СЕСТРА...

ПЪРВАТА СЪВМЕСТНА ЩУРОТИЯ

Веднъж, когато нашите ни заведоха със сестра ми на излет в планината, видяхме един много специален мост. Той не беше като другите мостове. В него забелязах вградено едно също така специално камъче, което беше розово на цвят. Обаче този път не повярвах на усещанията си и прекарах дрън-дрън следващите пет часа на въртележката. И така... отидохме на втори базов лагер! Там прекарахме чудесно и вечерта ни се прииска да пренощуваме в близката вила. Всички бяха легнали. Не можех да заспя, взех един фенер и започнах да обхождам местността. Стигнах и до розовото камъче. Седнах на мостчето и както си седях, изведнъж розовото камъче ми проговори с един такъв френски акцент:

— Моля те, помогни ми, знам че си добро момиче, както и сестра ти! Моля ви, помогнете ни!

Аз му викам:

– Какво можем да направим за теб?

– Понеже имаше голямо разногласие по въпроса за нашия президент – този на камъните, затова решихме този път да е президентка – най-красивата при това! Знаем, че сестра ти е много красива, затова ще те помоля да я помолиш от наше име да ни стане президентка!

Отговарям:

– Разбира се, тя сигурно ще се зарадва!

Кака наистина реагира много добре – нали я знаете каква е кокона. За конкурса си направи хиляда козметични операции. Естествено, че тя спечели! Охх, после не спря да се фука, нооо...

Единственото гадно нещо беше, че камъните се сдобиха с нова президентка, но аз си загубих сестрата.

ОСОБЕНО ДЪЛГИТЕ РЪЦЕ НА КАКА

Както си стоях вкъщи, и гледам – една кутия с много и много малки хапченца. На кутийката пише „Сто ръце“. Реших, че кака пак иска да ме накара да изпия гадните витамини, които мама купува и постоянно казва: „С неприятен вкус, но е полезно.“ Както и да е, аз не се вързах.

Изведнъж сестра ми влиза с гръм и трясък в стаята ми (а кака всъщност е таен агент на мама, като мисията им е да ме накарат да пия от гадните витамини), и казва:

– Цвети, виж кво си взех от магазина за диетични храни! (Знам, че се пише „какво“, ама така ми идва в момента.)

Пък аз ѝ викам:

– Няма да го пия, не съм дебела! (Знаейки, че всъщност кака иска да ме накара да пия ужасните витамини.)

Тя се изкашля:

– Ами хубаво, както искаш! Това не е за отслабване, а за да ти станат сто ръцете – но както искаш, изборът си е твой!

Аз пък ѝ се репча:

– Пробвай ги и после аз ще пробвам!

Тя взе едно хапче и го изпи. След по-малко от един миг отвсякъде по тялото ѝ изникваше по ръка. Много изненадана от умножаването на ръцете ѝ, я иронизирам с думите:

– Хубаво е човек да има повече ръце, но така може да се отклониш от модата...

– Може, но аз съм го измислила! Тези ръце ще ги имам с едно хапче за три дни, като през това време няма да излизам. Ще мога да правя всичко с тях! Мога дори, докато съм в детската, да взема каната с вода от масата в хола и да я донеса тук без да излизам, защото ръцете са разтегателни.

Съгласих се:

– Офф, хубаво, и аз ще пробвам!

Но що да вкуся – отвратителните витамини... Не разбирам само как е направила особено дългите си ръце?

ПИСНА МИ!

Искам да порасна,
знаеш ли това?
Много ми е скучно
все малка да стоя!

ЛИСТОПАД

Сипе се дървото
лист по лист.
Децата ги събират –
сребърен, златист...
Мечтаят със сърцата си –
чувство по чувство.
Изпитват обич към живота –
капка любов
по
капка любов.
Сърце до сърце!

ЗА ВСИЧКО Е ВИНОВНА КАКА!

Леле, да знаете само какво стана! Както си седях пред телевизора в хола, изведнъж кака влезе в стаята с взлом и каза, че щяла да ми вземе от спестяванията, защото трябвало да си купи спирала... По принцип, аз нямах нищо против предишните ѝ вземания, но сега вече нещата се промениха. Искаше ми се да стана невидима, за да си взема касичката и бързо да променя кода ѝ. Вече не ми беше приятно кака да си купува какви ли не гримове с мои пари, защото когато исках и аз да се гримирам и да си направя косата на преса за училище, тя не ми позволяваше – била съм още малка и щели да ми се смеят! Не ги разбирам аз тези, големите! Уж са вече големи, но ние, малките, сме по-умни от тях.

И така, дотук всичко беше нормално, но незадълго. Когато отново си помислих колко хубаво би било да стана невидима, пред мен като че ли се появи някакво

странно създание. То ме попита дали наистина искам да съм невидима за всички и аз напълно уверено казах „да“. Тогава в миг се озовах пред огледалото. И да, аз виждах, че огледалото е пред мен, но не виждах себе си в него! Така разбрах, че желанието ми се е сбъднало и поех по видимия за мен път – но не че се движех по него (пътят си беше обикновен, само дето не се виждаше, че аз вървя по него).

Ето ме вече пред вратата на детската ми стая, след като изминах благополучно дългия път от хола до нея. След като влязох в стаята, бързо и безшумно взех касичката и смених кода ѝ. След това се запътих към магазина за хранителни стоки, където хапнах малко сладолед от тези, с шоколад, на BOSS и от покритите с хрупкава вафлена коричка, полята с фин бял шоколад, със сметановия пълнеж. След това си взех телефон, за да предупредя мама, че ще спя у една приятелка. И хванах рейса за София, за да се снабдя с нови дрехи. В автобуса една баба се опита да седне върху мен... но стана, де.

Най-после пристигнах пред мола. Влязох в него и що да видя – магазини, в

които имаше всичко, и то – на няколко етажа. Започнах от първия и стигнах до последния, останах без ръце. Реших да пратя покупките по пощата и после отново се върнах в мола – все пак бях купила само най-необходимото... След дълго пазаруване и изпращане на пратки се прибрах у дома. Беше прекрасен, щур ден! Но когато започнах да меря новите си дрехи пред огледалото, виждах само поли и панталони да танцуват из въздуха. Колкото и да се опитвах да сложа хубавата бяла шапка, тя непрекъснато падаше. Стана ми толкова мъчно, че започнах да плача. Повече не исках да съм невидима! И там, където падаха сълзите ми, започнах да се появявам аз. След около половин час бях на дупки – като швейцарско сирене. Но когато си взех студен душ, отново се видях цяла.

Щастлива и доволна, отидох да премеря пак бялата шапка, но нито тя, нито другите ми нови дрехи бяха там. Тогава осъзнах, че просто съм си фантазирала! Парите от касичката също липсваха, но затова пък така си имаше нова спирала!

СЕГА

Може би сега си тъжна,
може би сега
се чувстваш унижена?
Ехо, ехо – споко! Спри!
Недей тъжи!
Бъдещето е пред теб, но спи –
събуди го ти!

БОРБЕНОСТ

Не се оставяй ти
на мрака да те заслепи!
Не се оставяй ти
на конкурента да те победи!
Не гледай винаги
от лошата страна!
Бъди усмихнат за света!

КАТО НАСЪН

ДЪЛГО-КРАТКАТА НЕДЕЛЯ

Тихо, приятно и спокойно е. Нежно-студеният вятър клатушка листата на дървчетата, люлее и хамака, на който спокойно и безгрижно си лежа, докато мравките маршируват по дърветата, врабчетата весело жужат, а пчелите трескаво обикалят около разцъфващите шапчици на цветята.

Съзерцавах как паячетата унесено плетяха паяжинки. Всичко сякаш бе готово за ново лято, макар и през октомври. Необичайно свежо бе всичко. Аз си мечтаех за различни приказни вълшебства...

Наблюдавах как куче и котка спорят, но някак мързеливо. Беше толкова спокойна неделя, че ми се искаше да продължи вечно. Тогава пред очите ми се яви нещо като мини-фея и каза:

— Здравей! Нали ти си помисли, че искаш всичко да продължи все така?

Аз, разбира се, ѝ отговорих:

– Да, ти можеш ли да направиш нещо по въпроса?

А тя ми каза:

– Виж какво съм измислила! Сега ще изпиеш тази отвара на три глътки. Когато изпиеш първата глътка, ще кажеш колко искаш да продължи, като можеш да избираш между три, тридесет и три и триста тридесет и три дни. На втората глътка ще кажеш къде искаш да преживееш дългата си неделя, а на третата...

Но преди да кажа дали съм съгласна, мама ме събуди, като извика, че е време да си тръгваме... Следващата неделя ще има ли вълшебства?

МОЕТО ДЕТЕНЦЕ

Моето детенце –
бяло и засмяно,
с русичка косичка,
сини му очички,
алени му бузки –
като слънце ясно!

МОДЕРНИТЕ ПЕЩЕРНЯЦИ

(Сън в съня)

Връщам се от училище и полегнах малко да поспя. Но какъв сън ми изникна в главата, просто и представа си нямаш! Ето го:

Както си спя, мама ме събужда, облечена в хавайски дрехи и с герданче от цвеля на шията си. Отново беше решила, че ще ходим на селски туризъм. Аз нямам нищо против да отидем във Ведраре, но особено много съм против да ни кара да правим такива щуротии, че после... аз съм била лудата, според сестра ми! Като пример ти давам миналата събота, когато, както всяка събота, отидохме и чистихме къщата. Дотук – добре, но после, понеже мама е решила, че обича старовремския вид на всичко, а и къщата е стара... Тя е на два етажa и с огромен двор, цялата е наша, като всеки има собствена стая и решава самостоятелно какъв да бъде дизай-

нът отвън и отвътре. Стаята на мама и татко е в битов стил. Имаме и още една битова стая – за одих. Но моята, според мен, е най-хубавата – всичко в нея е по последна мода. Гардеробът по структура е старовремски, но иначе е изцяло обновен, огледалото е много голямо и си е старото, но малко разкрасено. Спалнята е също на около 80 години, но е направена по моя стил – страшно модерна! Има още нощно шкафче, ракла и една китара. Стената на стаята е лилава с розови сърчица.

Бях много изморена от почистването и си легнах на страхотната си спалня. Толкова съм била уморена, че съм спала много дълго. Сънувах, че отивам при пещерните хора. За миг се пренесох при тях. Разполагах само с малко диетичен шоколад и с много диетично олио, още с телефон, слушалки, зарядно за телефона и за компютъра (джобен е, съвсем нов модел), както и с камера и букса за безжичен интернет, платен, обаче, само за още два-три дни. Но някой път ни го спират и по-рано...

Отивам аз до басейна (или поне така си мислех), но когато реших да се пусна

по пързалката от лъвска кожа, осъзнах, че това е просто течен сапун. Много се учудих, защото ги мислех за задръстени! После видях един „пещерен“ човек и реших да го попитам с какви още чудесии е пълен светът им и може ли да ми ги покаже. Той много дружелюбно ме разведе да разгледам наоколо. Аз ги мислех за варвари, а се оказа, че имат по-модерно оборудване от нас! Реших да ги попитам откъде имат всичко това, а „пещерняците“ ми отговориха:

– Ти да не ни мислиш за задръстени? Може би ти си задръстената...

Жестоко обидена от техните думи, аз реших да разкажа на мама, татко и на всички, да им се оплача... Отварям очи и какво да видя – мама, татко и каква седят и с нетърпение ме чакат да се събудя:

– Цвети-и, от седем часа спиш! Ставай вече!

СЪВСЕМ НЕИСТИНСКА ИСТОРИЯ

Нашият класен ръководител е много добър, но щом направим беля, е в състояние да ни се кара цял час. Четиридесет минути да ти четат конско не е лесно, затова гледаме да не го ядосваме. Виж, учителката ни по английски език е друга работа. Тя ни изморява с много домашни и непрекъснато мрънка, когато не сме ги написали. Веднъж ни накара петдесет пъти да препишем едно упражнение! В часа, разбира се, приехме наказанието, но след това се разбрахме никой да не го пише (бе непосилно), ами просто да избягаме от час. На другия ден в определеното време всички се събрахме пред входната врата и дълго спорихме какво да направим.

Вариант А: Бягаме от час. Англичанката отива при класния. Той, ако не е в настроение, ни хваща и започва голямото конско, после – съобщение до родителите, родителска среща и така нататък.

Вариант В: Класният ни е в настроение и ни казва само нещо заканително, като: „Повече да не правите така, защото...“

И при двата случая едно е ясно: даваме повод на класния да не ни води на екскурзия.

Сложихме на везните домашната работа по английски и екскурзията и решихме, че не си струва заради една домашна да загубим интересно пътуване. Затова отидохме в часа по английски, извинихме се на госпожата, проляхме крокодилски сълзи на съжаление и така я трогнахме, че цял час си разказвахме вицове, при това на английски.

Е, отидохме и на екскурзия, но само до Калофер. Защо ли учителите се страхуват да ни водят по-далеч?

ДА НЕ ПОВЯРВАШ

САТЕЛИТНАТА МИ АНТЕНА

Охх, искам да ви споделя, че напоследък не мога да напиша нищо за вестника, защото антената ми е счупена... Ако не ми вярвате, че имам антена, може да ви пратя по сателита моя снимка, за да се убедите, но надали ще забележите на нея антената ми, защото, както може би съм ви разказвала... тя е невидима за вас, обикновените хора, а понякога дори и за самата мен. Аз съм изпратена тук от необикновен човек (ако не вярвате, потърсете във Фейсбука). Той просто ме използва за опитно зайче, ама... какво да направя?

Но да се върнем сега на темата защо и как се счупи антенката ми... Ами както си правех кълба напред и кълба назад, и кълба наляво, и кълба надясно, значи – кълба навсякъде, хоп – да се преобърна, и усетих, че антената ми се преобърна преди мен самата. Катастрофа! С какво ли не опитвах да я залепя – ама не и не! Защото

аз просто съм си родена с нея – мама казва, че като съм се родила, и тя понечила да ме гушне, но си ударила брадичката в нещо. Обаче тогава не обърнала внимание. Както и да е.

Един ден, докато си седях след сполетялото ме нещастие и пиех следобедния си чай с курабийки (обичам да правя всякакви странни комбинации), незнайно как изпуснах в чая си малко парче от курабийката и без да искам, се залях с малко от получената смес – точно на мястото, където бе и моята антена. След това, не знам защо, но като че ли нещо отвътре ме накара да взема счупената антена и да я сложа на мястото ѝ. Обаче после тя не искаше да се махне оттам! Много интересно...

Важното е, че вече отново съм си цялата!

ДА НЕ ПОВЯРВАШ ЧАК

Олеле, не мога да повярвам! Но сега разбирам, че когато искаш нещо мно-о-ого силно, то се случва. Преди немного време (два-три дни), една приятелка ми разказа как постоянно натяквала на техните, че иска лаптоп. Ама нали ги знаете родителите... те винаги ѝ отказвали. Веднъж обаче тя си каза, че страшно иска този лаптоп и че ще го получи, пък каквото ще да става! Пожелала си необичайно силно от тавана да паднат два лаптопа.

На сутринта тя дойде на училище и ми разказа за преживяването си, а аз, разбира се, я убедих, че това няма как да стане. Когато след училище се прибрала и легнала за кратка дрямка, се събудила с болки по главата от двата лаптопа, които паднали върху нея един след друг.

На другата сутрин, като ми го разказа, аз, естествено, не ѝ повярвах. Тя ме попита как да ме убеди, че е истина, а аз

й предложих да си пожелае от тавана на детската стая да падат лимузини с шофьора заедно. Тя пък заканително ми прошепушна, че ще го поиска мно-о-го, мно-о-го силно. А аз ѝ се изсмях.

Но не щеш ли, пет метра преди собствената ми къща така яко ме фрасна една лимузина, че... сега ми се полага да вися на болничното легло с бинт на главата, задето не ѝ повярвах... Но пък с моя късмет, като си помислих това и в следващия момент наистина се озовах с нощница, на която пише: „Болница дъра-бъра, град Карлово“!

Охх, не-е, само не инжекция!!!

В ПАРКА

Един ден, както си играех в парка, гръм и черни облаци разкъсаха небето. Имаше много бездомни животни, които се изпокриха от страх. Стана ми жал за малко бяло кученце, което не избяга, а остана под дъжда до една розова розичка. Между тях като че ли имаше някаква особена връзка – кучето сякаш говореше за нещо на розата.

Стана много късно и аз се прибрах у дома, но ги гледах през прозореца на стаята си. Видях как кучето се качи на една пейка, а след малко при него любопитно дотича и розичката. В този момент като прожектор луната освети пейката и кучето и розичката се понесоха нагоре. Разказах на мама и татко какво се бе случило, но те сметнаха, че съм сънувала. Уморена от тези приказни вълшебства, си легнах и заспах с мисълта как някой ден и аз ще полетя с тях.

На сутринта застанах до прозореца – всичко си беше непокътнато. Пейката бе на мястото си, розата – със свежа усмивка до нея, а от кучето нямаше и помен... Вечерта в парка беше все така вълшебно. Но този път бях твърдо решена да разбера как става този номер и затова седнах на пейката. И ето че всичко се повтори, но заедно с мен. Отлетяхме на много километри и то толкова бързо, че едва успях да прочета табелката „Небивала земя“. Там спряхме в една тъй тясна уличка, че въображението ми едва успя да паркира. И то – на платен паркинг, понеже заплащането за една въображаема светлинна година беше три въображаеми кока-коли и един въображаем хамбургер. Влязох в едно толкова малко помещение, че едва се побирах вътре, а на всичко отгоре то ставаше все по-тясно и по-тясно. Добре, че имаше много врати, та успях да пропълзя през една от тях. Минах аз през вратата и що да видя – едни такива специални машини, които разбират какво мислим аз и ти, и той, и тя, и всички. Постоях малко, но ми стана скучно. Излязох оттам и влязох в друга врата. Там пък

готвих с един стол, два-три чина плюс щипка дървени стъкла и какво стана? – Мусака! Но и тук ме нападна скуката. Влязох в друга стая, където ме учиха как да правя дървения с домакинската чиния...

Докато бях в куп различни помещения, кучето посетило кучешки салон за красота и претърпяло ред разкрасителни процедури и масажи, без това да е всичко. То било дори на кална баня (не че самото то не си е кално). Розовата розичка пък претърпяла цялостно подстригване и пресаждане плюс шопинг терапия. Новата ѝ саксия е толкова изискана... Що се отнася до пейката, тя минала през „Пълна промяна“ – от летви, та чак до желязо.

Вече бях задоволила любопитството си в този приказен свят и реших, че е време да тръгваме. Запалих въображението си и потеглих, а мама ме чакаше в стаята ми. Казах ѝ, че ако ме пита къде съм била, няма да ми повярва, затова е по-добре да ѝ го напиша. А на вас ви казвам, че утре отново ще поискам да летя!

ПИСМО ДО ДЯДО КОЛЕДА

Скъпи Дядо Коледа, аз съм Цветина Иванова Пенева и всяка година те моля за някакъв много желан и дългобленуван от мен подарък. Но тази година ще е нещо наистина ценно! Подаръците, за които те молах през изминалите десет години, обикновено бяха предметни и краят им настъпваше, щом малката ми братовчедка ми дойде на гости да си „поиграе“ с играчките ми. Но тази единадесета година ще те помоля да ми донесеш сестричка (още една) – това е моята най-съкровена мечта от дълги години. В предните години не съм те молила за това, защото мислех, че не съм готова да стана така, но сега съм сигурна, че искам малко братче или сестриче – ще е забавно!

Още през лятото реших, че ще си пожелаая това – да не съм най-малката в семейството! Понякога си мечтая как малкото сладурче ще дърпа косите ми, ще

взема играчките ми и дори да ги счупи, никога няма да му се скарам; ще му дарявам всичкото необходимо внимание на света. Вече съм събрала играчките, които да му подаря. Моля те, Дядо Коледа, ще ти бъда вечно признателна, ако ми подариш братче или сестриче, а защо не и двете? Ще ги водя на разходки, ще се грижа за тях. Ще им подаря всичко свое! Знаем, сега ще кажеш, че това е много нещо и няма как да го изпълниш. Но виж какво измислих – сега те моля да изпълниш само това ми желание, а в замяна на това през следващите години няма да искам никакъв подарък. Мечтая само за братче или сестриче и здраве за всички. Нищичко повече не искам!

Дядо Коледа, ако изпълниш желанието ми, догодина ще ти пратя писмо със снимка на малката радост, появила се в живота ни. Предварително благодаря!

ЧУДО НА ЧУДЕСАТА

О-о, любимата ми мечта се сбъдна! Татко стана президент и всичко се промени. Увеличиха ми джобните, купиха ми преносим компютър (само за мен). Изнесохме се първоначално в София, но там въздухът бе много замърсен, а и често попадахме в задръствания, затова на семейно съвещание решихме да се преместим в провинцията. Избрахме село Ведраре. Е, каква не позволяваше да споменаваме дори името му, но... родителите имат последната дума. Пък и на село беше толкова забавно! Приятелките ме научиха на какви ли не игри, а и тук по-лесно се справях с уроците си. Пътят от училище до село пешком е 50 минути, а в София пътувах по два часа и половина, и то с кола.

Беше толкова спокойно, докато изведнъж не започнаха да идват какви ли не депутати, постоянно питаха баща ми какво да направят, но де да бяха само те! Щом

научиха местоположението ни, заприиха-ха и медиите. Отначало ни беше приятно да ни снимат как играем с приятелките ми, но после взе да ни дотяга. Забравих да спомена, че все по-рядко виждах татко и му се разсърдих. Той ме попита как може да изкупи вината си, задето не ми обръщаше достатъчно внимание (е, вярно си беше, че е затрупан с работа, но това не го извинява), та аз го помолих да забрани училището и вместо да ходим на даскало, да се построят различни центрове за забавление на децата, които те да посещават с удоволствие. Той с лека детска усмивка ми отвърна: „Всичко за моята принцеса!“

Дотук животът се нареждаше като по сценарий. Но новите поколения, новите деца, които се раждаха, те... те бяха с толкова нисък интелект, че разочароваха всички наред. Затова помолих татко да ме назначи за министър на образованието и науките и така заех мястото на Сергей Игнатов... Оказах се затрупана с толкова проблеми и закони, които трябваше да обсъждам, а бях само на единайсет години. Но се адаптирах! Реших да направя към шестстотин центъра в цялата страна, където деца-

та да придобиват горе-долу обща култура (10+10, да пишат, да четат), защото в противен случай бъдещето на България щеше да е направо отчайващо!

Вследствие на това всичко се нормализира – българските деца бяха много щастливи, а аз – доволна от свършената работа. Така изпълних дълга си като министър на образованието и науката!

КОЛЕЛО

Карам колелото като хала –
бабичките скачат от квартала.
Аз – с усмивка до ушите,
пък на бабите им се изправиха косите!

ЦВЕТИНА ОСТАВЯ СЛЕДА

(Магията на детството)

В магичния свят на Цветина навлязох преди две години благодарение на забележителната ѝ сестра. Теодора, която също пише, влезе в кабинета ми с две приятелки (деветокласнички като нея) и между другото спомена: „Искате ли да ви прочета какво е написала сестра ми? Тя е в трети клас.“ Заслушахме се в историята за семейство чашки, като интересът ни бързо прерасна в удивление и дружен смях. А после една през друга заобяснявахме какво ни е харесало в творбата на малката Цвети. Единодушни бяхме в следното: текстът е необикновен! Освен възрастта на авторката ме впечатли и стилът ѝ на писане, както и финалът на историята – падам си по философски мислещи деца. Особено ако са с чувство за хумор!

Смехът струи отвсякъде в творбите на Цвети, но тя ни пленява още с поразителното си чувство за цялостност при създаване на текста – с уменията да завършва своите истории и поставя смислови акценти в тях. Неочакваният край (открай време) е патент на добрите разказвачи, с който те допълнително очароват читателя. Финалът в повечето ѝ творби е мъдър, затрогващ, до болка ясен или смешен, но винаги неочакван и запомнящ се. Как да забравиш разказ, който свършва така: „Това беше наистина разумен ком-

промис в името на живота ни заедно“ – особено когато става дума за коледни играчки! Или: „Важното е, че вече отново съм си цялата!“ – в разказа за счупената сателитна антена на главата на Цвети... А какво ще кажете за: „Така изпълних дълга си като министър на образованието и науката“? („Чудо на чудесата“)

Но да се върнем към знаменитите чашки. Те наистина не са, каквото са! Затворени в кашон, който е не само черен, но и мрачен (акцент на тъмното); представени за родно производство, но всъщност – с чуждестранен произход, неразбиращи езика на себеподобните си, самотни и неоценени... За чашки ли става дума, или за субекти? И кой от нас не е попадал в подобна ситуация – отчужден, изолиран, ненамиращ своето място в живота? Но никоя трудна ситуация не е безнадеждна, не и според Цвети – за това ни подсказва струпването на цветовете (русо, бяло, розово, оранжево и жълто) в творбата, предвещаващо окончателната победа над тъмнината. Чрез този цветен фейерверк авторката насочва читателя към предстоящата промяна и развръзка. И когато магазинерката казва „някакви думи с някакви препинателни знаци“ (!), веднага разбираме, че следва драматичен обрат в нелеката съдба на чашките. „Залепени с нещо много, ама много лепкаво (тиксо)“ (!), те заживяват своя нов живот при новите си стопани, като дори научават и трудния (за

всички ни!) български език. „Накрая заживяха щастливо, докато един ден всички се изпочупиха“ – ето го този обобщаващ, неочакван за перото на деветгодишен автор, но типичен за Цвети, философски звучащ завършек! Всъщност много от нейните истории носят характера на дълбокомислени притчи. Само дето тя ги пише спонтанно, както ѝ идват „по антената“!

Чрез своето разказче Цветина веднага заема мястото си на страниците на училищния стенвестник *„Литературен Еверест“*, пълен само с творби на деца и учители от СОУ „Хр. Проданов“, а после и във всеки следващ брой на печатното му издание. През 2009 г. включихме нейни творби в третия ни училищен сборник с детско творчество *„Съзвездие“* (където представихме и сестра ѝ). „Баткото на музите“ Васил Балев, завеждащ рубриката *„Млада муза“* във вестник *„Труд“*, веднага забеляза таланта на Цветина и така тя стана детето с най-много публикации до момента там – седем на брой!

С анализа си на *„Семейство чашки“* исках да покажа как талантът, дори на невръстния автор, си проличава още в първите му творби. (Да не забравяме, че повечето произведения от книжката на Цветина са сътворени в трети и в четвърти клас!) Но това не е най-любимата ми история, разказана от младата авторка. Обожавам *„Да не повярваш чак“*, всички приключения на сестрите, *„Край с любимото*

ми хоби“, и др. Любима за мен си остава и „*Мразя да си пиша домашните!*“, писана също в трети клас. В нея ме очарова смелостта на детето, издаваща силния му характер; начинът, по който то заявява потребността си от необикновеното, от игра, приключения и творчество. Не е чудно, че Цвети открива *Машината за писане на домашни* – съвременните деца са омагьосани от технологиите и отегчени и изморени от училището. С тази творба малката магьосничка елегантно изразява мечтите и тихия бунт на днешните или някогашни (като мен) деца, дори на места звучи внушително като Вечното дете – Малкия принц... Само дете одобрието за тази машина, което тя поиска и получи в края на разказа от родителите си ни показва, че конфликтът между света на децата и този на възрастните е преодолим! Достатъчно е само родителите (а защо не – и учителите) да проумеят, че домашните задания и уроци, с които претрупваме децата, не са най-добрият начин за тяхното обучение; че те се нуждаят от повече свободно време за собствени открития, развлечения и изобретения!

За здравата връзка на съвременните деца с модерните технологии свидетелстват много от творбите на Цветина. Тя изобрети робот в кухнята, конкуриращ я в любимото ѝ хоби – готвенето; мечтата ѝ за личен, неприкосновен лаптоп избуява в два-три нейни разказа; а невиди-

мата за околните „сателитна антена“ на главата на Цвети, получена по рождение, донякъде ни помага да разберем произхода на литературната ѝ дарба. Възхитителна е тази антенка, която съвсем не ѝ пречи да прави (като другите деца) „кълба напред и кълба назад, и кълба наляво, и кълба надясно, значи – кълба навсякъде“ (!), но, от друга страна, ѝ създава немалко проблеми поради своята крехкост (не е ли това сполучлива метафора на чувствителността и ранимостта на твореца?)

Цвети обича да изобретява още най-различни комбинации (странни смеси), които са способни да втрещят дори новаторски настроените диетолози – кой например би взел при пътешествие „малко диетичен шоколад и много диетично олио“, или „букса за безжичен интернет, платен обаче само за още два-три дни“? Теми от ежедневието често се преплитат с фантастичните хрумвания на младата авторка, което подсилва желанието от нея комичен ефект в повествованието. Няма как да оспорим необходимостта от „машината, която разбира какво мислим аз и ти, и той, и тя, и всички“, нито щипката „дървени стъкла“ за осоляване на бездруго пикантния текст, в който тя „запалва и паркира въображението си“ където ѝ хрумне („*В парка*“). Само Цвети може да изпрати кучето на кална баня въпреки неговата калност! (*Пак там.*) Изобретателността и хуморът са сред най-

силните страни на малката писателка. Комични са нейните уточнения, поставяни в скоби: „Те ѝ отвърнаха в тон (казаха ѝ го едновременно)...“; колосалните цифрови редици в „*Дънкови неволи*“; сбъдването на желанията в „*Да не повярваш чак*“ и несбъдването им в „*За всичко е виновна кака*“; преговорите с Дядо Коледа; много забавен е и диалогът на сестрите – пълен с артистизъм и склонен към невероятни обрати („*Особено дългите ръце на кака*“).

Цвети, която вече познава творческата криза („Напоследък не мога да напиша нищо за вестника, защото... антената ми е счупена“), с лекия си, закачлив стил на общуване, с хумора и самоиронията си, с фантастичните си приумици създава светла, лирична, приказна фантастика, но обследва и злободневните конфликти (в училище, в кухнята, в семейните отношения). Големите проблеми на епохата също не са чужди на малката авторка, и по-точно – екологичните, социални, политически и културни.

Не ви ли заразява активността и убедителността на Цвети, не ви ли мобилизира и пленява енергичният ѝ тон: „По пътя си събирай и най-малкото боклуче! Така и другите ще започнат да си събират боклучите, като те видят“ („*За гората*“). Лидерските ѝ качества, подкрепени с нейния личен пример на активист, се развихрят и в „*Чудо на чудесата*“, където тя достойно изпълнява дълга си на министър на образованието и

науката. Започвайки книгата с Машината за писане на домашни, Цвети стига до логичната забрана на училището – такова, каквото е (може би защото е пълно с недостатъци). Но някой все пак трябва да се грижи за развиване на общата култура на ощетеното от образователните реформи „нискоинтелигентно ново поколение“ (!), и с изпълнението на тази задача са натоварени 600-те новосъздадени (от Цвети!) културни центрове в страната ни. Така децата ще са „не само образовани, но и щастливи“, а бъдещето на България – спасено от провал!

Етичните дилеми присъстват в творчеството на Цветина, като придават особена задълбоченост на мисълта ѝ (напр. във „*Войната*“). В есето „*Свещичка*“ тя противопоставя истинската на масовата култура и споделя нравствения стремеж на големите личности „да изживееш добре живота си **и оставиш следа след себе си**“.

Нейното перо има силата да влияе на читателите и лесно да намира последователи. Убедих се в това, когато помолих Цвети да се включи в сътворяването на нашата верижна „Колективна приказка“. Там тя въведе прословутите табелки с наименования или указания. Много от децата – съавтори на приказката, харесаха този похват и постоянно го използваха. Така приказката ни се изпълни с всевъзможни табели... Също така качества на „крилата фраза“ придо-

би изразът на Цвети „незнайно как“, който се оказва твърде удобен за обясняване на чудесата и бе използван от много от децата след нея.

Като истински Създател, Цветина успява да вдъхне живот на предметите в своите творби. Тя не само ги одухотворява и оставя да говорят (и учат нови езици), но сама говори от тяхно име: „Преди 127 живота... бях преродена в едно шивашко ателие за дънки.“ Какъв особен характер само демонстрират дънките! Почти като характера на разказвача („*Дънкови неволи*“). Именно под влияние на благородството на главния герой (дънките), настъпва духовната трансформация и в характера на „гадната собственичка на ателието“ (второстепенния герой).

Своенравен е характерът и на коледните играчки за елха, които направо заявяват на не по-малко своенравната си собственичка: „Ти нямаш вкус за украсяване на елха! Не си достойна да се докоснеш дори до моя брокат.“ Но отново благородството и миролюбието надделяват: „След дълго висене, играчките ми се извиниха за обидата и се споразумяхме...“ („*Не е честно*“). Не така леснорешим обаче е проблемът на обидения стар телевизор, който „обявил война на новия и постоянно доказвал, че не е толкова стар и че може още дълги години да служи на къщата“ („*Войната*“). Трагизмът на старостта се подсилва от нерадостната перспектива на „старческия дом“ (за телевизори),

където свършва пътят на станалите вече ненужни предмети (създания)...

Цветина е емоционален, експресивен автор – често произведенията ѝ започват с „Ох“, „оф“ или „олеле“ (което мобилизира редактора за намеса – да свърши и той нещо полезно). Словото ѝ обаче придобива съвсем изящен характер, когато става дума за описание на пейзажа: „мравките маршируват по дърветата“, „паячетата унесено плетат паяжинки“, „куче и котка спорят, но някак мързеливо“ (*„Дълго-кратката неделя“*).

Когато проявяваш особен, специален поглед към нещата, всичко около теб става „специално“ – и мостът, и камъчето (в *„Първата съвместна щуротия“*). Там смелата малка туристка не може да прекара нощта по обикновения начин (като всички останали), жаждата за приключения не я свърта на едно място и тя тръгва на самостоятелен обход с фенерчето в ръка. Както знаем, природата покровителства смелчаците и ги възнаграждава – камъчето проговаря с френски акцент, за да отправи политическа оферта към сестрата на героинята.

Колко благосклонен към всякакво творчество е климатът в това семейство! Родителите не възразяват срещу придобитата от Цвети машина за писане на домашни, каката – модна икона (красива хитруша като по-малката си сестра или обратното), е често другият главен герой в раз-

казите; та каката, „която всъщност е таен агент на мама“, успява да изнуди сестра си да изпие витамините, но също така понася и поражения от нея в здравословната семейна конкуренция („Приключения в кухнята“). Бащата с „лека детска усмивка“ изпълнява всички желаниа на „своята малка принцеса“, а майката с нейното уравновесяващо присъствие в дома успява не само да учи, но и да се поучи от малката си дъщеричка („Край с любимото ми хоби“).

Родителите подаряват на децата си книги понякога. Колко необикновено е да подариш за новата година на детето си книга, написана от него самото! И така заедно да я подарите на света!

„Verba volant, scripta manent“ (Думите отлитат – написаното остава) – баща ми повтаряше тази латинска сентенция, с която ме научи да ценя творческия труд, а майка ми направо определи като мое задължение да забелязвам и служа на вдъхновението на децата. И сега съм щастлива да видя как 11-годишната Цветина Пенева вече оставя следа в духовното пространство на България – своята малка, но необикновена книжка!

Такива неща ми минават през ума, докато чета мъдрата Цвети.

Надявам се, че четете думите ми СЛЕД като сте се запознали с творчеството на Цветина

(затова тъкмо в края на книгата им е мястото). Не бих искала да накърня (с цитатите и с анализите си) непосредственото възприемане на нейните творби. Никой не бива да нарушава интимната среща на автора с неговите читатели, заставайки между тях в ролята на критик със своите тълкувания и споделени мнения. Сигурна съм, че ще откриете още нови, неподозирани измерения в творчеството на Цвети, защото то е многопосочно и богато на смислови пластове. Не ми остава друго, освен да задам неизбежния въпрос: коя е вашата любима история от прочетените? А не ви ли се иска да попаднете отново във вълшебния свят на Цвети, да я четете пак?

Цветина – с многото свои хобита – да готви, да похапва, да зяпа (блее) в пространството, да фантазира и изобретява, успява да превърне баналното ежедневиe в невероятно приключение, а странния свят на фантазиите – в най-близка реалност. Всички деца имат силно въображение, но колко от тях – и дарбата да го „паркират“ на белия лист с точни думи и запомнящи се образи?

Макар засега да признава, че не може да пробие в живота с любимото си хоби (готвенето), Цветина постига това с писане. Нека ѝ пожелаем нови приключения, открития и израстване в магичния свят на Словото!

*Росица Иванова, психолог и следотърсач
в СОУ „Хр. Проданов“ – гр. Карлово*

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Малката разказвачка на приказки</i>	3
ПОМИСЛЕТЕ ЗА ТОВА!	5
Мразя да си пиша домашните!	6
Свещичка	8
Хитър Петър спира да лъже	9
За гората	11
Тайна	12
ДУШАТА НА ПРЕДМЕТИТЕ	13
Семейство чашки	14
Чадърче	15
Дънкови неволи	16
Не е честно!	17
Перла	18
Войната	19
ПРИКЛЮЧЕНИЯ В КУХНЯТА	21
Край с любимото ми хоби	22
Приключения в кухнята	23
Пакостница	24

КОГАТО ИМАШ СЕСТРА...	25
Първата съвместна шуротия	26
Особено дългите ръце на кака	28
Писна ми!	30
Листопад	30
За всичко е виновна кака!	31
Сега	34
Борбеност	34
КАТО НАСЪН	35
Дълго-кратката неделя	36
Моето детенце	37
Модерните пещерняци	38
Съвсем неистинска история	41
ДА НЕ ПОВЯРВАШ	43
Сателитната ми антена	44
Да не повярваш чак	46
В парка	48
Писмо до Дядо Коледа	51
Чудо на чудесата	53
Колело	55
<i>Цветина оставя следа</i>	56
СЪДЪРЖАНИЕ	67